

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 21942-11-24

לפני: כבוד השופט עופר גרוסקופף

המבקש: איתמר בן גביר

נגד

המשיבים:

1. רשת מדיה בע"מ
2. רביב דרוקר
3. יהושע (ג'וש) בריינר - עיתון הארץ
4. הוצאת עיתון הארץ בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 10.11.2024 בת"א 15878-11-24 שניתנה על ידי כב' השופט עודד שחם; ובקשה למתן סעד זמני

בשם המבקש: עו"ד אורי קורב; עו"ד אסף בנמלך; עו"ד דן קורב

החלטה

1. לפניי בקשה בהולה למתן סעד זמני בערעור, אשר הוגשה במסגרת בקשה למתן רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט עודד שחם) בת"א 15878-11-24 מהיום (להלן: ההחלטה). במסגרת ההחלטה דחה בית המשפט קמא את בקשתו של מר איתמר בן גביר, המכהן כשר לביטחון לאומי בממשלת ישראל (להלן: השר), שעיקרה כי יינתן צו מניעה זמני האוסר על המשיבים לפרסם חומר גולמי מתוך קבוצות וואטסאפ בהן משתתף השר (להלן: חומר הגלם), וזאת בטענה כי פרסום חומר הגלם עלול להוות פגיעה בפרטיותו של השר ושל גורמים נוספים (להלן: מניעת הפירסום). מניעת הפרסום התבקשה לאור כוונת המשיבים 1-2 לשדר היום בשעה 22:00 תחקיר העוסק בהתנהלותו של השר במסגרת תוכנית "המקור" (להלן: התוכנית). יוער, כי להליך קמא צורפו גם המשיבים 3-4 בשים לב לכוונתם לפרסם בכתבה מידע הקשור לחומרי הגלם (להלן: הכתבה).

2. דיין הבקשה הבהולה למתן סעד זמני בערעור, כמו גם בקשת רשות הערעור, להידחות. עיינתי בהחלטת בית המשפט המחוזי, כמו גם בהשגות שהועלו נגדה במסגרת הבקשות שלפניי, ואולם לא מצאתי כי בהחלטת בית המשפט קמא נפלה טעות המצדיקה התערבות ערכאת הערעור. ההלכות לעניין מתן סעד זמני שמשמעו מניעה מקדמית (prior restriction) של פרסום תקשורת ידועות. על פיהן, סעד כאמור יינתן רק במקרים חריגים ביותר, בהם שוכנע בית המשפט כי ההגנה לה טוען המפרסם אינה אלא "הגנת סרק", או כי אין עניין לציבור בפרסום הנדון (ראו: ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג(3) 840 (1989); רע"א 10771/04 רשת נ' אטינגר, פ"ד נט(3) 308, 315 (2004); רע"א 7069/16 טמסוט נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פסקה 4 (11.9.2016); רע"א 2780/24 פלוני נ' רשת מדיה בע"מ, פסקה 13 (2.4.2024)). ויובהר, גם אם הלכות אלה נקבעו בעיקרן ביחס לפרסומים שנטען כי הם מהווים הוצאת לשון הרע, אינני רואה טעם משכנע שלא להחיל מבחן מחמיר זה, המשקף את חשיבותו של חופש הביטוי בשיטת משפטנו, גם כשנטען כי הפרסום נוגד את חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות). במקרה דנן מדובר בפרסום תקשורתי, אשר לפי קביעת בית המשפט קמא שעיינתי בתמליל התוכנית והכתבה במעמד צד אחד, נוגע כל כולו לפעילותו הציבורית של השר. ככזה, הוא נושא באופן לכאורי עניין ציבורי משמעותי. לפיכך, האפשרות למתן צו מניעה מקדמי מוגבלת למקרים חריגים שבחריגים. המקרה שלפנינו אינו מתקרב לסוג זה של מצבים נדירים. זאת משני טעמים, אשר כל אחד מהם עומד בפני עצמו:

3. ראשית, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, השר לא העמיד, על פני הדברים, תשתית ראייתית המלמדת כי הפרסום בו מדובר הינו אסור על פי חוק הגנת הפרטיות, דהיינו כי הוא מהווה פגיעה בפרטיותו או בפרטיות של מאן דהוא. כך, בהינתן שלפי תצהיר המשיב 2 לא רק שהחומר שיפורסם מוגבל לפעילותו הציבורית של השר (עניין שכאמור נבדק, ואושר, על ידי בית המשפט קמא), אלא שחומר הגלם אותו בכוונתם להציג הושג כדין ונמסר על ידי נמען אחד או יותר מחברי קבוצת הוואטסאפ. במצב דברים זה, אין בסיס לכאורי לא רק לטענה כי הפרסום מהווה הפרה של סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות (מאחר שאין מדובר במידע על ענייניו הפרטיים של השר), אלא גם אין בסיס לכאורי לחשש להפרה של סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות (מאחר שהמידע התקבל מאחד מנמעני הכתב). כפי שהשר עצמו מודה בתצהירו, אין ברשותו מידע קונקרטי באשר לנסיבות בהן התקבלו התכתובות בידי המשיבים, ובהשערות לפיהן יש אפשרות שהושגו בדרכים בלתי חוקיות ("אינני שולל אפשרות לפריצה בידי גורם כזה או אחר למכשיר הטלפון האישי שלי או של מי מהחברים בקבוצה" (סעיף 15 לתצהיר השר).

ההדגשה במקור)), אין די כדי לסתור הצהרה מפורשת של המשיב 2 כי כלל חומר הגלם נמסר לו כדין על ידי נמען אחד או יותר מחברי קבוצת הוואטסאפ.

4. שנית, על פני הדברים הפרסומים בהם מדובר חוסים, ככל שמדובר בחוק הגנת הפרטיות, תחת ההגנה הקבועה בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות: "בפגיעה היה עניין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות העניין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום – הפרסום לא היה כחוב". וביישום לענייננו: בהינתן שמדובר בתכתובות וואטסאפ שאין חולק על האותנטיות שלהן, אין טענה שמדובר בפרסום כוזב; בשים לב לנושא בו עסקינן, העניין הציבורי הלכאורי בהבאתן לידיעת הציבור ברור. ודוק – הבאת החומר הגולמי חשובה על מנת שהציבור יוכל להתרשם מאמינות המידע המובא בפניו, ואין לומר כי ה"עניין הציבורי" מתמזה בהבאת תוכן הדברים בלבד.

5. בשולי הדברים, ומבלי לטעת מסמרות, אציין כי עניינה של הבקשה הוגבל לפרסום חומר הגלם בלבד, כשהשר מבהיר כי אין הוא מתנגד "לפרסום המהותי של 'הממצאים' הנחזים והנטענים" (סעיף 28 לבקשת רשות הערעור). ואולם, הגנת הפרטיות מתייחסת בראש ובראשונה לתוכנו של מידע שחשיפתו תהווה פגיעה בפרטיות, כך שניתן להטיל ספק אם יכולה להימצא הצדקה, מנקודת המבט של תכליות חוק הגנת הפרטיות, בהוצאת סעד זמני מקדמי מהסוג המבוקש – דהיינו, סעד שמשמעותו העיקרית כי הציבור יוכל להיחשף לתוכן המידע, אך יוסתר ממנו חומר הגלם המבסס אותו.

6. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית בזאת, ועמה נדחית אף הבקשה למתן סעד זמני. משלא נתבקשה תגובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט' חשוון תשפ"ה (10 נובמבר 2024).

עופר גרוסקופף
שופט